

A Győri Ítéltábla a Győrött, 2026. június 9. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntette miatt Terhelt1 ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Szombathelyi Törvényszék 2026. április 15. napján kihirdetett 47.B.25/2025/19. számú ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 18.310 (tizennyolcezer-háromszáztíz) Ft bűnügyi költség megfizetésére az állam javára.

Indokolás

[1] A Szombathelyi Törvényszék 2026. április 15. napján kihirdetett 47.B.25/2025/19. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) bekezdése és (8) bekezdés II. fordulata). Ezért öt 5 év 6 hónap időtartamú szabadságvesztésre, mellékbüntetésként 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett arról, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani, míg feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap, kötelezte továbbá a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére az állam javára.

[2] A törvényszék ítéletével szemben a vádlott védője élt fellebbezéssel a tényállás téves megállapítása, a cselekmény téves minősítése, az indokolás hiányos és téves volta, illetve a büntetés eltúlzottan súlyos jellege miatt.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.119/2026/1-I. számú átiratában a védő fellebbezését alaptalannak ítélte. Rámutatott, hogy a felülbírálat terjedelme a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körű. Álláspontja szerint a törvényszék a büntetőeljárás szabályok maradéktalan betartásával teljeskörűen felderítette a bűncselekmény körülményeit. Valamennyi releváns bizonyítékot beszerezte, az eljárás eredményeként megállapított ítéleti tényállás teljeskörűen megalapozott. Indítványozta azonban az ítélet [16] bekezdéséből tanú3 tanúvallomására történő hivatkozás mellőzését, miután e tanú vallomásának felolvasására nem került sor, vallomása azonban a tényállás megállapítása körében nem releváns.

[4] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok szükséges mértékű értékelésével teljesítette indokolási kötelezettségét is. A megalapozott tényállásból okszerű a vádlott bűnösségére levont következtetés és törvényes az általa elkövetett bűncselekmény minősítése is.

[5] Hozzáfűzte, a büntetés kiszabása során irányadó súlyosító körülményeket a törvényszék teljeskörűen gyűjtötte össze. Enyhítő körülményként indokolt azonban figyelembe venni a terhelt részleges beismerését, illetve cselekményének a halálos eredményhez kapcsolódó részoki szerepét, abban az esetben is, ha ezek tényleges enyhítő nyomatéka viszonylag csekély. Álláspontja szerint a törvényszék által kiszabott büntetés mértéke megfelel a generális és speciális prevenció követelményeinek, összhangban áll a

terhelt és cselekménye társadalomra veszélyességével. Elegendő, de egyben szükséges is a büntetés céljainak eléréséhez, ezért enyhítése nem indokolt.

[6] Minderre figyelemmel indítványozta, hogy az ítéltábla a fellebbezést a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálja el és a törvényszék ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[7] A vádlott védője a fellebbezésének indokolásában rögzítette, hogy a kamerafelvételekkel kapcsolatos jelentés szerint a vádlott 2025. február 13-án hány alkalommal és mely időtartamig volt a 119-es zárában, továbbá rámutatott arra is, hogy tanú tanú szerint három-öt nappal a kórházba szállítása előtt történt az az eset, amikor a vádlott a sértettet pofonvágtat, s aki a fejét az ágyvasba beütötte. Hasonlót állított tanú is, aki szerint az eset jóval a kórházba szállítása előtt történt. Ehhez képest a kórházba szállítás február 13-án történt, illetve a rendkívüli eseményről szóló jelentés szerint is 2025. február 13-án szabálytalanul hajtották végre a kiléptetést, mivel akkor a sértett már az ágyában feküdt. Álláspontja szerint ezekből az adatokból is látható, hogy a bv-intézetben a megfelelő gondosság esetén észlelhették volna a sértett rossz, illetve rosszabbá váló egészségi állapotát, valamint az is, hogy a sértett általános állapota már erősen leromlott fázisban volt.

[8] Mindezekre figyelemmel álláspontja szerint a vádlottnak csak az az eredmény róható fel, amely az ő magatartásából származott, azaz a sértett életveszélyes állapota. Nem látta igazoltnak azt sem, miután a részoki szerep a pontos okfolyamat leírásához nem elegendő, hogy a sértett halálához vezető okfolyamatban csak a bántalmazásnak volt lényeges funkciója. Nem tudható ugyanis, hogy miben áll az a leromlott egészségi állapot, amely hatását a vádlott ténykedése felerősített, de főleg a kihülés az, ami tényként volt megállapítható, ám kialakulásáról, az e körben tetten érhető felelősségről egyetlen szó sem esett.

[9] Hozzáfűzte, az indokolás [47]-[49] bekezdéseiben kifejtettek alapvetően hiányosak és hibásak is. A kihülés ugyanis egy zárt intézményben rendkívüli körülmény, nem lehet pusztán kóroki tényező. Egy leromlott egészségi állapotú ember tekintetében ugyanis nem fordulhat elő, hogy egy szigorú rendszabályok szerinti helyen kihüljön. Ehhez képest a vádlott magatartása és a kihülés között okozati összefüggés nem volt kimutatható, illet a szakértők a véleményben nem is állítottak, meghallgatásuk alkalmával pedig kizárták. Álláspontja szerint a kihülés, amely a vádlottól teljesen független, súlyosan megzavarta az életfolyamatokat, és az oksági folyamatnak lényeges eleme. Ezért is indítványozta az orvosszakértők véleményének kiegészítését, mivel a kihülés vizsgálata teljesen elsikkadt, a kihülésről – amely markánsan elhatárolható a természetes megbetegedésektől – és a mi az emberi szervezethez képest külső tényező, semmi egyéb tény, adat, illetve körülmény nincsen.

[10] Ehhez képest a kiszabott büntetést is eltúlzottan súlyosnak ítélte, mivel olyan körülményeket is a vádlott terhére értékelték és az ő büntetőjogi felelősségének a körébe vontak, melyekért nem ő marasztalható.

[11] Az ítéltábla nyilvános ülésén a védő fenntartotta a fellebbezésében leírtakat, hozzáfűzve, hogy az elsőfokú eljárásban gyakorlatilag mindent a vádlott terhére róttak, a részoki szerepet nem bontották ki. A sértett kihülését továbbra is érthetetlennek találta, hogy ilyen körülmények között hogyan lehet kihülni. Álláspontja szerint a tényállás nincs megfelelően felderítve, a büntetés eltúlzottan súlyos még úgy is, hogy a vádlott büntetett előéletű. A vádlott beismerő vallomást tett, segítette a cselekmény feltárását, ezért kérte a büntetés enyhítését. A fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratával egyezően a törvényszék ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[12] A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védőjéhez.

[13] A bejelentett fellebbezésre tekintettel az ítéltábla a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése értelmében teljeskörűen, az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül a sérelmezett ítéletet, és ennek keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, az eljárás helyességét és az eljárási szabályok megtartását a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen.

[14] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási törvénynek megfelelően folytatta le az eljárást, és nem vétett olyan szabálysértést, mulasztást, amely a Be. 607. § (1), 608. § (1), illetve a 609. § (1) bekezdése értelmében az érdemi felülbírálat akadályát képezhetne volna.

[15] A törvényszék az ügy érdemét tekintve is törvényes, alapos, mindenre kiterjedő bizonyítást folytatott le. Kihallgatta a vádlottat, meghallgatta az ügyben eljáró igazságügyi orvosszakértőket, tanú4, tanú5, tanú1, tanú2, tanú6, tanú7 és tanú8 tanúk vallomását felolvasással tette a bizonyítás anyagává, ismertette továbbá a releváns okirati bizonyítékokat is. Ekként az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat feltárta, azokat a tárgyalás anyagává tette. Ugyanakkor, amint arra a fellebbviteli főügyész is felhívta a figyelmet az átiratában, hogy tanú3 tanú - egyébként lényegi információkat nem tartalmazó - vallomásának ismertetése elmaradt, így az bizonyítékként sem értékelhető, ezért az erre való hivatkozást az ítéltábla mellőzte. Emellett azonban a vádlott és a védelem a bizonyítás anyagát teljeskörűen megismerhették, azzal kapcsolatos álláspontjukat kifejthették, védekezésüket, indítványukat, észrevételeiket előterjeszthették, a törvényszék a védelemhez való jogot az eljárása során messzemenően biztosította.

[16] A vádlotti előadásokat az elsőfokú bíróság részletesen bemutatta és elemezte, egymással, valamint a rendelkezésre álló további bizonyítékokkal összevetette. A vádlott maga is elismerte, hogy egyszer megpofozta, és egyszer belerúgott a sértettbe, akit a bordáinál talált el, tagadta azonban, hogy az orrcsonttörést ő okozta. A vádlottnak ezt a vallomását a rendelkezésre álló bizonyítékok is alátámasztották; így elsősorban tanú1 és tanú2 zárvatársak vallomásai, akik közül tanú2 beszámolt arról is, hogy miután a vádlott megütötte a sértettet, annak vérzett az orra. Ehhez képest pedig az igazságügyi orvosszakértői vélemény rögzítette a sértett bántalmazástól elszenvedett sérüléseit, az orrcsont darabos törését, a bal oldali VII-VIII. bordák haránttörését, valamint a lépszakadást.

[17] Minderre figyelemmel a lefolytatott bizonyítás és az annak eredményeként a törvényszék által rögzített tényállás megalapozott, megfelelően alátámasztott és igazolható, tartalmazza a vádlott büntetőjogi felelősségének elbírálása szempontjából releváns tényeket, az elsőfokú ítélet teljes mértékben alkalmas a felülbírálatra, a hatályon kívül helyezés szükségessége fel sem merülhet.

[18] Itt jegyzi meg az ítéltábla, hogy nem osztotta a sértett kihülésével kapcsolatos védői felvetéseket. A sértett halálát nem a kihülés okozta, hanem az, hogy a sértett az önmagában is életveszélyes sérülésnek minősülő léprepedése miatt vérveszteséget szenvedett, majd az állapotából adódó fekvés miatt, illetve az egyéb természetes betegségei kapcsán kialakult a halálát közvetlenül előidéző kétoldalú, nagykiterjedésű, súlyos, hörgi jellegű tüdőgyulladás. Ennélfogva a sértett halálában a vádlott által elkövetett bántalmazás során elszenvedett sérülések - a kihüléstől függetlenül - részoki szereppel bírnak.

[19] Az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása hiánytalan, pontos, a bizonyítás anyagának megfelelő, azzal, hogy az ítéltábla a tényállás részének tekinti az ítélet [36] bekezdésében tett megállapításokat is. A teljes mértékben megalapozott tényállás a Be. 591. § (1) bekezdése értelmében a felülbírálat során is irányadó volt, ettől eltérő tényállás megállapítására, a vádlott felmentésére vagy a cselekményének eltérő minősítésére kizárólag a bizonyítékok újraértékelése esetén kerülhetne sor, amely azonban a

büntetőeljárási törvény szerint kizárt, arra megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség.

[20] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és a terhére megállapított bűncselekmény minősítése is törvényes, az ahhoz fűzött jogi indokolás példaértékű.

[21] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket is nagyrészt helyesen tárta fel az elsőfokú bíróság, további súlyosító körülmény azonban az, hogy a vádlott büntetőeljárás hatálya alatt követte el a jelen eljárásban elbírált bűncselekményt. Enyhítő körülmény ugyanakkor, amint arra a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott, a vádlott részleges beismerése, valamint az, hogy a cselekménye a halálos eredmény bekövetkezésében részoki szerepet játszott.

[22] Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket a súlyuknak megfelelően értékelte. Vitathatatlan, hogy jelentős számú és jelentős súlyú súlyosító tényező állapítható meg a vádlott terhére. Mindezeket az elsőfokú bíróság körbejárta, részletesen értékelte. Az elkövetés körülményei, a leromlott, gyenge egészségi állapotban lévő sértett indokolatlan bántalmazása, a vádlott büntetett előélete, az, hogy felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatt követte el a bűncselekményét, a vádlott személyiségében rejlő fokozott társadalomra veszélyességre utalnak, amit nem lehet figyelmen kívül hagyni a büntetés kiszabása során. Ilyen bűnösségi körülmények mellett a másodfokú bíróság megítélése szerint a törvényszék által kiszabott, a középértéket kicsit meghaladó tartamú szabadságvesztés nem tekinthető eltúlzottnak, annak enyhítése a büntetés generális és speciális céljainak az elérését veszélyeztetnék. A megállapított joghátrány összhangban áll az enyhítő és a súlyosító körülményekkel, figyelemmel van a fokozatosság, a tetterányos büntetés-kiszabás elvére és az egyéniesítés követelményére is, ennél fogva az ítéltábla a büntetés enyhítését nem tartotta indokoltnak.

[23] Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései is törvényesek voltak.

[24] Mindezekre tekintettel az ítéltábla a Szombathelyi Törvényszék 2026. április 15. napján kihirdetett 47.B.25/2025/19. számú ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta; határozatát a Be. 605. § (4) bekezdésére figyelemmel röviden indokolta.

[25] Az ítéltábla a másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése alapján rendelkezett, és annak megfizetésére a Be. 574. § (1) bekezdésére figyelemmel a vádlottat kötelezte.

Győr, 2026. június 9.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára s.k.
s.k.

a tanács elnöke

Dr. Élő András s.k. Szalainé dr. Joánovits Krisztina
s.k.

előadó bíró

bíró

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Szombathelyi Törvényszék 2026. április 15. napján kihirdetett 47.B.25/2025/19. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2026. június 9.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára s.k.
a tanács elnöke